

LES "BIG-BANDS"

(i II)

Per Joan Morral i Plans

Una altra de les orquestres importants que sorgí a Kansas, fou la del també pianista JAY MC SHAAN, per la qual passaren músics de l'anomenada del saxofonista alt CHARLIE PARKER, qui en la dècada dels 40 i conjuntament amb DIZZY GILLESPIE (trompeta), BUD POWELL, THELONIOUS MONK (piano) i altres músics, crearia l'estil "Be Bop"; i el contrabaix GENE RAMEY entre d'altres.

Les orquestres blanques: L'orquestra blanca més famosa durant aquests anys és la del clarinetista blanc BENNY GOODMAN. Organitzada l'any 34, arribà a assolir una gran popularitat entre els anys 1936 i 1942. Assenyallem que és en aquesta orquestra on músics blancs i negres comencen a actuar conjuntament i que, com ja indicaven anteriorment, el màxim arranjador era un músic negre, concretament FLETCHER HENDERSON que alternava aquest treball amb el de dirigir la seva pròpia Big Band.

Els músics que més destacaren en aquesta formació foren els trompetes BUNNY BERIGAN, HARRY JAMES; el bateria GENE KRUPA i el pianista JESS STACY. Indiquem també que, paral·lelament al treball amb la seva Big Band, BENNY GOODMAN actuà i dirigí petits grups (trios, quartets i quintets), amb músics tals com el pianista TEDDY WILSON, el vibrafonista LIONEL HAMPTON, el guitarrista CHARLIE CHRISTIAN, etc.

Entre altres orquestres blanques podríem citar també les de TOMMY DORSEY, BOB CROSBY, GLEN MILLER (pels seus arranjaments enormement comercials i enganxosos) i potser la millor de totes, la de WODDY HERMAN, encara en actiu.

Després de la guerra de 1945, les Big Bands resulten ja molt difícils de mantenir i poc després la majoria d'elles van desapareixent, quedant en actiu algunes de les considerades ja com a clàssiques: la de Duke ELLINGTON, Count BASIE, i la del vibrafonista Lionel HAMPTON. Aquest, ex-component de l'orquestra de Benny GOODMAN, creà la seva Big Band l'any 1940, comptant amb saxofonistes com ILLINOIS JACQUET o ARNETT COBB, els trompetes JOE NEWMAN, CLIFFORD BROWN, WALLANCE DAVENPORT, o pianistes i organistes com MILT BUCKNER. Aquesta orquestra va estar funcionant de forma regular fins el 1965, any en què, per motius econòmics LIONEL es va veure en la necessitat de reduir el nombre dels seus components. Encara avui, si els contractes són interessants econòmicament, LIONEL HAMPTON torna a reformar la citada orquestra amb músics joves, encara que no donin del tot la talla d'altres temps.

Fem un salt en el temps i situem-nos pràcticament en els nostres dies, ja que, com indicavem, excepte en raríssimes excepcions; totes les Big Bands es van dissoldre entre el 1947 i el 1950 (DUKE ELLINGTON, que recuperà la seva popularitat l'any 1956 o COUNT BASIE, qui tot i

que força disminuït, conserva encara la seva gran classe).

Entre les orquestres que apareixen a partir del 1950 assenyallem la del cantant i pianista RAY CHARLES, la del trompeta CLARK TERRY i la del també trompeta SY OLIVER, ja citat en parlar de l'orquestra de JIMMIE LUNCEFORD com un dels seus components. Entre les orquestres blanques queda en actiu la de WOODY HERMAN, que vam tenir ocasió d'escoltar en el recent Festival de JAZZ de Barcelona, amb un estil, a vegades, ja bastant allunyat del Jazz clàssic que li donà popularitat; i la del bateria BUDDY RICH organitzada l'any 1966 i formada majoritàriament per músics molt joves. Altres orquestres són: la de GIL EVANS, GUNTER SCHULLER, la MEL LEWIS-THAD JONES, ara MEL LEWIS en solitari, la del saxofonista LEW TABACKIN i la pianista japonesa TOSHIKO AKIYOSHI. Podem citar també de les orquestres que varen aparèixer a partir del 50, i deixant-ne algunes en el tinter, les de KENNY CLARKE/FRANCY BOLAND, aquesta ja desapareguda; la SUNRA ARKESTRA, que practica un Jazz totalment avantguardista i què, evidentment, no arriba amb "claredat" al gran públic; i d'altres com la del multi-instrumentista BENNY CARTER que no són formacions gaire estables però que han deixat per a tots nosaltres gravacions força interessants.

Actualment, les Big Bands, si exceptuem les anteriorment resenyades, per motius econòmics, manca de locals, canvis en els gustos del públic, etc. pràcticament han desaparegut del panorama Jazzístic; encara que aquí poguem sentir-nos orgullosos de comptar amb una excel·lent Big Band (la que il·lustra el nostre article): La LOCOMOTORA NEGRA, la qual, en un pròxim número, serà objecte del nostre comentari.

És una gentilesa de

Radio Grau

DISCS -
ALTA FIDELITAT -
TELEVISIÓ EN COLOR -
ELECTRODOMÈSTICS -

Rambla, 14
Tel. 725 93 33